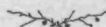

»Račke, račke, nate, nate, pojdite sem, nate, nate! Oh, kako dober kruhek vam bom naredil! Nate, nate, jejte, jejte! Nikar ne k vodi! To vas bo koklja nabila! Nate, nate!«

A je vse zaman. Samo nekaj račk ga uboga. In še te le za kratek čas. Komaj parkrat kavsne vsaka v Dorčetov kruhek, pa spet odkoracá nazaj k vodi. Ja, ko bi mogel Dorče na oba kraja hkrati gledati!

»Kakor hočete! Če ste rade tepene, pa bodite!« se jih znebi Dorče.

Nevoljen gre od njih. Ko pa pride k njim mati koklja, pa niso račke ne kregane ne tepene. Račkam je voda pol življenja. To že tudi koklja ve. Dorče pa še ne.

Vek. Skuhala:

Moj angel.

Čez ramo me angel gleda,
moj angel,
ves bel je v obraz ko kreda,
bel je moj angel.

Oh, včasih me strah spreletava
vsled tega,
ker včasih me mesto pozdrava
angel še krega.

Svetuj mi, kako naj živim,
moj angel,
nad zvezde s teboj hrepenim,
ljubi moj angel!

